

РЕШЕНИЕ

№ 4593

гр. София, 05.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав,
в публично заседание на 22.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **3372** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК, вр. чл.38, ал.7 от Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/.

Образувано е на основание изпратена от КЗЛД жалба от А. В. Сингур от [населено място] против Решение №ППН-01-549/10.03.2022 г. на КЗЛД, с което жалбата му рег. №ППН-01-549/30.07.2021 г. срещу Министерство на вътрешните работи е обявена за неоснователна по отношение на Министъра на вътрешните работи – администратор на лични данни според чл.29, ал.1 ЗМВР и е оставена без уважение. В жалбата се твърди, че решението е незаконосъобразно, постановено при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и при неправилно приложение на разпоредбите на материалния закон. По изложени подробни съображения се иска отвяната му.

Ответникът, Комисията за защита на личните данни, чрез процесуалния си представител юрисконсулт Д. Г., в съдебно заседание оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна, Министъра на вътрешните работи, чрез процесуалния си представител юрисконсулт Т. изразява становище, че решението на КЗЛД е правилно, законосъобразно и постановено в съответствие с изяснена фактическа обстановка, административнопроизводствените правила и материалноправните норми. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

По делото са събрани писмени доказателства, съдържащи се в приложената в заверено копие образувана пред КЗД преписка.

Административен съд - София-град, в настоящия съдебен състав, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Производството пред КЗЛД е образувано на основание постъпила жалба с рег. №ППН-01-549/30.07.2021 г., подадена от А. В. Сингур, срещу Министерство на вътрешните работи, съдържаща твърдения за неправомерно обработване на личните му данни. В жалбата е посочено, че Националното централно бюро И. (Н.) в Република България (Дирекция "Международно оперативно сътрудничество") е споделило неправомерно личните му данни с Н. на У. в нарушение на Закона за личните данни и Регламент (ЕС) 2016/679 /Регламента/. Жалбоподателят уведомява, че на 27.04.2020 г., чрез Системата за сигурно електронно връчване е подал до Министъра на вътрешните работи и до Директора на Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ на МВР заявление, с което е изискал да му бъдат предоставени копия от съобщенията от 20.01.2017 г. и от 08.02.2017 г., както и информацията относно вида на неговите лични данни, споделени с украинската страна. Сингур е информиран, че подаденото от него заявлението е заведено с УРИ № 812100-6243/27.04.2020 г. и е предадено на Дирекция Международно оперативно сътрудничество на МВР, но твърди, че към момента на сезиране на КЗЛД - 30.07.2020 г. липсва отправен до него отговор, което счита за нарушаване на правата му.

Предвид че съгласно чл.29, ал.1 ЗМВР администратор на лични данни е министърът на вътрешните работи, а не Министерство на вътрешните работи, с писмо изх. №ППН-01-549(2020)#1/09.02.2021 г. от него е изискано писмено становище, ведно с относимите по случая доказателства. В отговор на Писмото от Министъра на вътрешните работи е постъпило становище, допълнителна информация и относимите по случая доказателства във връзка подадената жалба.

С документ рег. №А-50831/24.11.2011 г. по канала на МОКП И. е отправено искане до всички страни членки за установяване местоположението на лицето Oleksii Singur и арестуването му с цел екстрадиция. Описан е статут на лицето „Издирван“.

На 19.01.2017 г. е получено съобщение (рег.№ 2946/19.01.2017 г.) от украинските власти с информация, че полицейското управление в район „Запорожия“ провежда разследване срещу А. Сингур по три престъпни състава на Наказателния кодекс на У. за измама, укриване на данъци или такси и подправка. В тази връзка с отправена молба да бъде установено местонахождението на А. Сингур на българска територия, тъй като съгласно наличната информация в У., той може да пребивава на адреса на майка си в [населено място], [улица]. Изискана е също така наличната информация от базите данни за криминални регистрации, имиграция и гранични проверки за лицето, както и дали е придобил българско гражданство или е получил разрешение за пребиваване.

С докладна записка с рег.№ 365р-3620 /26.01.2017 г. ОДМВР - В. е предоставила информация на ДМОС за установения адрес на А. Сингур на територията на [населено място], както и че същият от 2011 г. е български гражданин и е собственик на две търговски дружества.

С телеграма 1- 24/7 с рег.№ 3881/07.02.2017 г. получената информация от ОДМВР - В. е предадена от ДМОС на И.-К..

На 28.04.2020 г. в ДМОС е получено заявление с рег. № А-15140/28.04.2020 г. от А. Сингур, съдържащо искане за предоставяне на копия на съобщенията, обменени по

канала на МОКП И. между Националното централно бюро И. в Република България и Националното централно бюро И. в Република У., както и да бъдат посочени какви са споделените лични данни за него с компетентните украински власти. От страна на ДМОС изрично е поискана информация от украинските власти - какви от представените данни от Националното централно бюро на МОКП И. - К. могат да бъдат разкрити на А. С..

На 09.06.2020 г. е получен отговор от Националното централно бюро на МОКП И. -К. с рег.№ А-24640/09.06.2020 г., съгласно който запитването от страна на ДМОС е препратено до компетентните украински власти и след като бъде получен отговор ДМОС лицето ще бъде уведомено.

На 18.02.2021 г. от страна на ДМОС е изпратена нова телеграма с рег.№ 5051/18.02.2021г. по системата на МОКП И. до Националното централно бюро на МОКП И. К., с която отново е отправено запитване, дали може да бъде предоставена информация на А. Сингур. Тъй като не е получен отговор по направеното запитване, на 23.02.2021 г. е изпратена напомнителна телеграма до Националното централно бюро на МОКП И.-К. с рег. № 5658/23.02.2021г. На 25.02.2021 г. от страна на ДМОС е изпратена втора напомнителна телеграма с № 5949/25.02.2021 г.

В резултат на напомнителните съобщения в ДМОС е получен отговор с рег. №10052/03.03.2021 г. от Националното бюро И. – К. на Република У..

До А. Сингур е изпратен отговор с рег. №А-6578/05.03.2021 г., с който е уведомен от страна на ДМОС, че за да получи исканата информация и копия от документи е необходимо да изпрати заявление до органа, компетентен за предварителното разследване по случая в Република У. - „State F. S. D., Zaporizhzhia region", съобразно полученият отговор от компетентните украински власти.

На свое редовно заседание, проведено на 20.10.2021 г.. КЗЛД приема жалба рег. № ППН-01-549/30.07.2020 г., подадена от А. Сингур срещу Министъра на вътрешните работи за допустима и конституира А. Сингур като жалбоподател, а Министъра на вътрешните работи като ответна страна в административното производство. Жалбата е определена за разглеждане по същество в открито заседание на КЗЛД, насрочено за 15.12.2021 г., за която дата страните са редовно уведомени. На заседанието на 15.12.2021 г., обективизирано в протокол №51 от същата дата, КЗЛД е обявила жалбата за неоснователна и я е оставила без уважение.

Жалбоподателят е уведомен за решението на Комисията на 30.03.2022 г., видно от приложеното копие на уведомителното писмо. Жалбата е изпратена на 24.03.2022 г.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е депозирана в законовопредвидения в чл.38, ал.7 ЗЗЛД 14-дневен срок от надлежна страна, адресат на оспореното решение, при което същата е процесуално ДОПУСТИМА. Разгледана по същество, настоящият съдебен състав я намира за НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съдът следва да прецени законосъобразността на оспореното решение на всички основания, посочени в чл.168, ал.1, вр. чл.146 АПК, а именно: дали е издадено от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразено ли е то с целта на закона.

При така извършената преценка съдът счита, че оспореното в настоящото производство решение е издадено от компетентен административен орган – КЗЛД, в съответствие с предоставените й правомощия по чл.38, ал.1 и ал.3 ЗЗЛД, вр. с чл.10 и

чл.10а ЗЗЛД. Комисията съгласно правомощията си по чл. 10, ал. 2, т. 1 от ЗЗЛД, респ. чл. 57, § 1 от регламента, разглежда жалби срещу актове и действия на администраторите на лични данни, с които се нарушават правата на физическите лица, свързани с обработване на личните данни, като не е налице изключението, посочено в чл. 55, § 3 от регламента, предвид обстоятелството, че случая не касае дейности по обработване, извършвани от съдилищата. При сезиране по чл.38, ал.1 ЗЗЛД се стартира производство пред КЗЛД, чиито резултати се обективират в решението по чл.38, ал.3 ЗЗЛД. Компетентния да се произнесе по процедурата административен орган е КЗЛД – „независим държавен орган, който осъществява защитата на лицата при обработването на техните лични данни и при осъществяването на достъпа до тези данни, както и контрола по спазването на този закон”. На основание чл.9, ал.3 ЗЗЛД решенията на комисията се вземат с мнозинство от общия брой на членовете ѝ при проведено открито заседание. Видно от протокол №51/15.12.2021 г. на проведеното заседание – открито по своя характер, са присъствали трима членове на Комисията плюс председателя. Последните са положили подписите си под оспорваното решение, взето с изискуемото мнозинство. Предвид това, съдът счита, че актът е постановен от компетентен орган и не е налице отменителното основание по чл.146, т.1 АПК.

Съдът счита, че поради липсата на изрична разпоредба в ЗЗЛД относно формата и съдържанието на решението, приложение следва да намери чл. 59, ал.2 АПК. При извършена преценка се констатира, че актът съдържа задължителните по чл.59, ал.2 от АПК реквизити, както и подписите на лицата, участвали в гласуването. Предвид това не е налице основание за отмяната му по смисъла на чл.168, ал.1, вр. чл.146, т.2 АПК. При постановяване на административния акт не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила. Жалбата, въз основа на която е образувано производството, е подадена в предвидения в чл.38, ал.1 ЗЗЛД срок от узнаване за нарушението. Разгледана е по същество в открито заседание и е прието единодушно от присъствалите четирима членове на административния орган, че същата е неоснователна. Правилно също така административният орган е конституирал страните в развилото се пред него производство.

Административният акт е постановен и в предписаната от закона форма – решение, в което са посочени мотивите – фактически и правни основания, поради които жалбата на А. Сингур е приета за неоснователна. Спазено е и изискването КЗЛД да събира доказателства, да изисква допълнително информация, както и да извършва други действия в производството по раздел II „Разглеждане на жалби от физически лица” по реда на АПК. На страните в производството е предоставена възможност да се запознаят с приложените по преписката доказателства и да изразят становище. При произнасяне по съществуващото на спора са обсъдени представените по преписката писмени доказателства, както и изразените становища по отправените в жалбата твърдения. Правото на защита на участниците в производството, редовно уведомени за откритото заседание пред КЗЛД, не е ограничено, тъй като е гарантирано тяхното участие в административното производство, а последното е проведено в съответствие със специалните разпоредби на ЗЗЛД, чл.34 и следващите от АПК и принципите на процеса - принципите истинност, равенство, достъпност, публичност и прозрачност /чл. 7, чл. 8 и чл. 12 от АПК/. Неоснователно е твърдението на жалбоподателя, че е допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила, като не му е предоставена възможност да участва в заседанието чрез

видеоконферентна връзка. Цитирания Закон за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на НС от 13 март 2020 г. и за преодоляване на последиците посочва, че даден административен орган може да извърши дадено процесуално действие чрез видеоконференция. Не е налице императивна норма която да е налагала КЗЛД да се съобрази с жалбоподателя, а присъствието на заседанието на КЗЛД не е било задължително. Предвид това съдът намира, че липсват предпоставки за отмяна на атакувания ИАА по смисъла на чл.168, ал.1 във връзка с чл.146, т.3 АПК.

Настоящата съдебна инстанция намира, че процесното решение е постановено и в съответствие с приложимите материалноправни разпоредби, като наведените доводи за незаконосъобразност от жалбоподателя се явяват неоснователни. В процесния случай спорен е въпроса дали за ответника са били налице някои от основанията за обработване на личните данни на А. Сингур.

Съгласно чл.4 от Регламента „лични данни“ означава всяка информация, свързана с идентифицирано физическо лице или физическо лице, което може да бъде идентифицирано („субект на данни“); физическо лице, което може да бъде идентифицирано, е лице, което може да бъде идентифицирано, пряко или непряко, по-специално чрез идентификатор като име, идентификационен номер, данни за местонахождение, онлайн идентификатор или по един или повече признаци, специфични за физическата, физиологичната, генетичната, психическата, умствената, икономическата, културната или социална идентичност на това физическо лице, а „обработване“ означава всяка операция или съвкупност от операции, извършвана с лични данни или набор от лични данни чрез автоматични или други средства като събиране, записване, организиране, структуриране, съхранение, адаптиране или промяна, извличане, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространяване или друг начин, по който данните стават достъпни, поддръждане или комбиниране, ограничаване, изтриване или унищожаване.

Според принципите, заложи в чл.6, §1 от Регламент (ЕС) 2016/679 личните данни са обработвани законосъобразно, добросъвестно и по прозрачен начин по отношение на субекта на данните и подходящи, свързани със и ограничени до необходимото във връзка с целите, за които се обработват „свеждане на данните до минимум“/. Съгласно същата разпоредба обработването е законосъобразно, само ако и доколкото е приложимо поне едно от следните условия: а) субектът на данните е дал съгласие за обработване на личните му данни за една или повече конкретни цели; б) обработването е необходимо за изпълнението на договор, по който субектът на данните е страна, или за предприемане на стъпки по искане на субекта на данните преди сключването на договор; в) обработването е необходимо за спазването на законово задължение, което се прилага спрямо администратора; г) обработването е необходимо, за да бъдат защитени жизненоважните интереси на субекта на данните или на друго физическо лице; д) обработването е необходимо за изпълнението на задача от обществен интерес или при упражняването на официални правомощия, които са предоставени на администратора; е) обработването е необходимо за целите на легитимните интереси на администратора или на трета страна, освен когато пред такива интереси преимущество имат интересите или основните права и свободи на субекта на данните, които изискват защита на личните данни, по-специално когато субектът на данните е дете.

Съгласно чл.25, ал.1 и 2 от Закона за министерството на вътрешните работи /ЗМВР/

за изпълнение на дейностите си органите на МВР могат да обработват лични данни. Органите на МВР могат да обработват и лични данни, получени от други органи, за целите, за които са предоставени, както и за защита на националната сигурност, опазване на обществения ред и противодействие на престъпността. Тези данни се препредават само с разрешение на органа, който ги е предоставил. Обработването на личните данни се осъществява при условията на Регламента.

Съгласно чл.9, ал.2, т.2 от ЗМВР основания за извършване на оперативно-издирвателна дейност могат да бъдат и искания, направени от друга държава или организация по силата на международни договори, по които Република България е страна. По силата на правната рамка на Международната организация на криминалната полиция „И.“, и двете държави – Република България и Република У. са членове.

Конкретно в настоящия случай личните данни на жалбоподателя, събрани по повод на искане за съдействие, изпратено от Н. – У., са обработвани с цел да се разследва и разкрие престъпление и да се противодейства на престъпността. Същите са обработени съгласно чл.8, ал.4 от Правилата за обработване на данни на И. (R. of processing data) и в съответствие с чл.9 от същите. Следователно, първоначалното обработване на данните чрез събирането им е в съответствие със закона – както с Регламент 2016/679 и ЗЗЛД, така и със специалните разпоредби на чл.26, ал.1 от ЗМВР и чл.42, ал.1 от ЗЗЛД, които дефинират конкретните цели на обработването.

По повод искането на жалбоподателя за получаване на информацията относно вида на личните му данни, споделени по линията на МОКП „И.“ между Н. „И.“ Република У. и Н. „И.“ Република България, следва да се посочи, че в случая е осъществен обмен на оперативна информация във връзка с международното оперативно полицейско сътрудничество и възможността за предоставянето ѝ по отношение на субекта на данни е обвързано, както от правилата на МОКП „И.“, така и от нормите, разписани в Глава VIII от ЗЗЛД. Според чл.54, ал.3, т.1 и т.2 ЗЗЛД администраторът може да забави или откаже частично предоставянето на информацията по ал.2, когато това е необходимо за да не се допусне възпрепятстването на служебни или законово регламентирани проверки, разследвания или процедури; и да не се допусне неблагоприятно засягане на предотвратяването, разкриването, разследването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания. Съобразно законово установената процедура Министъра на вътрешните работи е изпратил няколко пъти телеграми, с които изрично е поискана информацията от украинските власти, какви от предоставените данни на Н. на МОКП И. – К. могат да бъдат разкрити на А. Сингур. След получения отговор и в законово установения с чл.54, ал.4 ЗЗЛД срок, на жалбоподателя е предоставена получената от НЦП „И.“ – К. информация.

По изложените съображения съдът намира жалбата за неоснователна и като такава тя следва да бъде отхвърлена.

При този изход на правния спора разноските се поставят в тежест на жалбоподателя. На основание чл.143, ал.3 от АПК жалбоподателят следва да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева, определен съгласно чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ във връзка с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ. На основание

чл.143, ал.4 от АПК жалбоподателят следва да възстанови на заинтересованата страна - МВР направените от нея разноски , а именно юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева, определено съгласно чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, вр. чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 52-ри състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. В. Сингур, с адрес в [населено място], срещу Решение №ППН-01-549/10.03.2022 г. на Комисията за защита на личните данни.

ОСЪЖДА А. В. Сингур, с адрес в [населено място], да заплати на Комисията за защита на личните данни разноски в размер на 100 (сто) лева.

ОСЪЖДА А. В. Сингур, с адрес в [населено място], да заплати на Министерството на вътрешните работи разноски в размер на 100 (сто) лева.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяване на страните, на които на основание чл.138, ал.3 АПК да се изпрати препис от същото.

СЪДИЯ: